

Párhuzamos valóságok

ROSTÁS SZABOLCS

Orvosasszisztenssel próbáljuk kibogozni a romániai egészségügy rendkívül összekuszált szálait, egészen pontosan a bérrendszernek az ágazat dolgozóit hosszú ideje foglalkoztató változásait. A tíz éve egy körbonctani laboratóriumban szolgálatot teljesítő ismerősnek a bérpótlékok lefaragása nyomán ezer száz lejjel csökkent a fizetése idén februárban, emiatt tiltakozásképp többször utcára is vonult hasonló cipőben járó munkatársaival együtt. Természetesen az anyagi veszteség is jelentős érvágás számára, viszont mindenkelőtt az háborítja fel, hogy hónapokon keresztül összevissza hazudoztak neki arról, miszerint száz meg százhetven százalékkal fog növekedni a bére, sőt belátható időn belül annyit keres majd, mint nyugat-európai társai. Ehelyett rengeteg egészségügyi alkalmazott kevesebbet visz haza, holtan sokan rendkívül veszélyes körülmények között dolgoznak, és nap mint nap súlyos megbetegedés kockázatának vannak kitéve. „Ilyen körülmények között senki se csodálkozzék, hogy évente százszámra vándorolnak külföldre az orvosok és ápolók az or-

szágból – állapítja meg rezignáltan az ismerős.

Helyzetjelentését egy nemrég Bukarestben, kifejezetten egészségügyi dolgozók számára rendezett állásbörzén készült televíziós riport erősíti meg. Rezidensek, pályakezdő orvosok és ápolók tucatja érdeklődik a főleg Belgiumban, Németországban és Franciaországban meghirdetett, több ezer eurót, no meg a romániai viszonyoktól fényévnyi távolságra lévő munkakörülményeket kínáló álláslehetőség iránt. Valamennyien azt mondják: nem választanák a kivándorlást, ha cseppnyi reményt látnának arra, hogy jó irányba fejlődneket itthon a dolgok, ha jóindulatot,

szándékot és kellő hozzáértést tapasztalnának a kormányzati intékesek részéről az egészségügy helyzetének jobbítására. De ebben reménykedni szerintük hiú ábránd lenne csupán.

A fent leírt állapot egyáltalán nem egyedi, tetszés szerint betekesek részéről az egészségügy helyzetének jobbítására. De ebben reménykedni szerintük hiú ábránd lenne csupán.

magában már az eléggé beszédes, hogy tizenkét hónap leforgása alatt két miniszterelnököt és tucatnál is több minisztert „fogyasztottak el”, mindez sokat elárul a 2016-os választásokat utcahosszal megnyert szociáldemokraták káderpolitikájáról, humán erőforrásáról. (Azon már senki nem csodálkozik, hogy sajtóértesülések szerint Viorica Dăncilă is meg kíván válni a kormányfői tisztségtől, és visszatérnie az Európai Parlamentbe, elege lett ugyanis, hogy lehetetlennél lehetetlenebb helyzet elé állítja a párt, újabban neki kell állnia az egységes bértörvény és az adópolitikai intézkedések miatti közalkalmazotti hara-

FOTÓ: BARABÁS ÁKOS

Az új egészségügyi bérezés nem megfelelő. Orvosok tucatjai érdeklődnek a külföldön meghirdetett állások iránt

got). Ennél is riasztóbb azonban, hogy a kormány számos tagjának fejében iszonyú sötétség honol. Ha népszerűtlenségi listát állítanánk össze az elmúlt évek tárcavezetőivel, minden bizonnyal a munkaügyi minisztérium jelenlegi vezetője kerülne az első helyre. A korábban a szélsőségesen magyarellenes Nagy-Románia Pártot (PRM) erősítő egykori craiovai polgármester, Lia Olguța Vasilescu mandátuma idején mást sem tesz, mint bér- és nyugdíjemelést ígér, amely aztán nem, vagy nem úgy valósul meg. Ugyanakkor szemrebbetés nélkül cáfolja a fizetéscsökkentések tényét. Majd amikor ezeket a statisztikai hivatal kimutatásai is megerősítik, a magyarázata az, hogy az intézet a minisztériumtól „eltérő módszerrel” számol, ezért jut „téves” következtetésekre. Vagy említhetnénk a hazai felsőoktatási intézeteket politikai alapon büntető oktatási minisztert, aki tandíjmentes helyek számának lefaragásával igyekszik büntetni a jó nevű, viszont a kormány elhibázott lépéseit a legtöbbször szóvá tevő egyetemeket.

És a sor még hosszan folytatható a bukaresti kormányzat hozzá nem értéséről. Ami alapvetően hozzájárul ahhoz, hogy ma is tízezrek keresik a boldogulásukat külföldön, mert itthon nem látnak perspektívát, fejlődési lehetőséget. Be kell látni, Liviu Dragneának és elvtársainak mégiscsak igazuk van, párhuzamos állam nagyon is létezik. Ezt ép-penséggel ők tesztelik meg, akik teljesen párhuzamosak a valósággal, a társadalom mindennapi problémáival.

Vállalom: tahó vagyok

PAULINA ÉVA,
MAGYAR IDŐK

Azzal a hírrel hív fel a lányom, hogy az interneten tahózzák a Fidesz szavazóit, támogatóit, sőt. Vidékieket tahózzák. Mondom, nem baj, az elnök megválasztása után is azzal vigasztalta magát az amerikai ellenzék, hogy csak a műveletlen fehér férfiak és a farmerek közé sorolni, azt a mai napig nem tudtuk meg.

Ha a Fidesz támogatói vidéki tahók, akkor én is az vagyok. Igaz, hogy egy kétmillió nagyvá-

rosban élek, igaz, hogy négy diplomát szereztem (kettőt magyarul, kettőt angolul), húsz évig voltam újságíró, több mint tíz könyvet publikáltam, ezek ellenére vállalom: én is tahó vagyok, sőt. Vidéki tahó.

Azok közé a tahók közé tartozom, akiket olyan kínzó kérdések gyötörnek mostanában, amik a másik oldalon lévőeknek talán eszébe sem jutnak. Például hogy mennyiért éri meg egy magyar-nak elárulni a hazáját? Odavetni, odadobni idegeneknek azt a földet, amely évszázadokon keresztül otthont, megélhetést adott az őseinknek? A földet, amelyet elődeink az életük árán is megvédték és ránk hagytak?

Alaposabban körbejárva a tahóság kérdését, meg kell állapítanom, hogy én rosszabb vagyok az átlagnál. Amikor például a miniszterelnök bejelentette, hogy van Soros-terv (előkelő nevén: Rebuilding the Asylum System), nem átalítottam felmenni Soros honlapjára, és meggyőződni róla.

Sőt! El is mondtam az ismerőseimnek, hogy a terv tényleg létezik, és tényleg benne van, hogy az Európai Uniónak évente legalább egymillió menedékké-
rőt embert kell fogadnia, és az első két évben mindegyiküknek 15 ezer eurót biztosítani a megélhetésére.

Amikor pedig az ellenzéki tévécsatorna azzal állt elő, hogy Magyarországot az EU tartja el, akkor nem hazugoztam le őket azonnal, csak később. Mert egy tahó már csak ilyen, leellenőrizi azt, amit megpróbálnak mege-
tetni vele. Álljunk meg egy szóra! Mielőtt ezt lenyelem, lássuk csak a tényeket!

Az EU honlapját böngészve kiderül, hogy az ország GDP-je évente 100 milliárd euró, és ehhez képest az uniótól 4,5 milliárd eurót kapunk, vagyis körülbelül a teljes GDP 4,5 százalékát. Persze csak a tahók járnak utána ezeknek az adatoknak, az intelligens, okos emberek egyből bedölnék annak, amit az ellenzéki média állít.

Amikor 2015-ben a tévében megláttam a Magyarországon átgázoló tömegeket, nem az utott eszembe, hogy Welcome refugees, hanem hogy ez a sok katonakorú férfi hová megy, mit akar? Egyáltalán: kicsodák ezek? Hogy fogunk elhelyezni, ellátni ennyi embert? És miért a

kurd nőknek kell fegyverrel védeni a földjüket az Európába menetelő férfiak helyett?

Az is bevillant, hogy ez a sok százezer fiatal férfi mind otthon hagyta a barátnőjét: nem lesz ebből baj? Mi, tahók már csak ilyenek vagyunk, előre szorongunk, az okosok meg csak akkor kapnak észbe, amikor már megerőszakolják őket.

A választás előtt a magam szerény eszközeivel próbáltam a kormány mellett kampányolni a közösségi médiában, és megosztottam Bayer Zsolt gondolatait: „Nem hihetjük el, hogy már minden meg van nyerve. Hogy eldőlt a játszma, valójában már csak levezetünk és lazítgatjuk fáradt izmainkat. Nem, nem lazítgatjuk. Most jön a legnehezebb, legrémesebb, legfárasztóbb, leghalásosabb maraton. Nincs fáradtság, nincs kiengedés, nincs elbizakodottság, önhittség. Alázat van és tengernyi munka.”

Erre néhányan rám dörögtek, én pedig vérbeli tahóhoz méltón, megosztva velük 17, bevándorlóországban töltött évem tapasztalatát, ezt válaszoltam: ha majd a gyerekeiteket idegen országból származók bántal-

mazzák, kiközösítik az iskolában, ha majd az ötvenes bevándorló férfi azt üvölti Budapesten, hogy joga van nyolcéves kislánnyal szexuális életet élni, akkor nézzetek a gyerekeitek szemébe, és mondjátok el, miért engedtetek, hogy ez megtörténjen.

Választ persze nem kaptam a Fideszt leváltani akaróktól. Nem hitték el, hogy erős, nemzeti kormány nélkül Magyarországra is ez a sors várna. Az ellenzéki média ugyanis azt sulykolta beléjük, hogy nincs ilyen veszély.

Mert ezek az okos, jól értesült, bennfentes emberek gondolkodás nélkül beveszik, amit eléjük tálnak. Milyen kényelmes dolog is Orbán Viktort szidni, okolni, hibáztatni mindenért. Hátra lehet dőlni a kanapén, semmi más tennivaló nincs, mint hóbörögve a kormányt kritizálni. Ha van rajta sapka, azért, ha meg nincs, azért.

Kedves tahózkák! Van egy jó hírem meg egy rossz. Ha az új Orbán-kormány legalább olyan jól dolgozik, legalább olyan szép eredményeket ér el, mint az eddigiek, akkor bizony az én szellemi és lelki fejlődésemben nem lesz változás. Vagyis vidéki tahó maradok. A következő négy évben is.